

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 6 maart 2018 met nummer RvVb/A/1718/0612
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0337/A

Verzoekende partij	de nv BELGIAN POSTERS vertegenwoordigd door advocaat Erik VANDEN BRANDE met woonplaatskeuze op het kantoor te 1040 Brussel, Sint Michielslaan 55 bus 10
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap WEGEN EN VERKEER

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 26 januari 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 3 december 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Berlare van 21 augustus 2015 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het behoud van een reclamepaneel op een perceel gelegen te Overmere, Kerkstraat 80, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 754H.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 5 april 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 20 april 2016 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 22 augustus 2017.

De procespartijen verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 4 juni 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Berlare een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het behoud van reclamepaneel” op een perceel gelegen te Overmere, Kerkstraat 80.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Dendermonde’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 november 1978 in woongebied met landelijk karakter.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 18 juni 2015 ongunstig:

“ ...
Wegen en Verkeer verleent een ONGUNSTIG advies voor de aanvraag voor het plaatsen van reclamebord
op het grondgebied van de gemeente 9290 BERLARE
langs de Kerkstraat 80
op de gewestweg nr N407 - 0
vak: LOKEREN - WETTEREN (PART.P)
aan kilometerpunt 6.995 / rechts
De reden wordt als volgt omschreven:
op basis van volgende rechtsgrond(en):
- KB waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken v. 14/12/1959
De N407 is op de locatie van de aanvraag een beschermd toeristische weg
Volgens de wet van 14/12/1959 is langs deze categorie van weg reclame verboden op de zijgevel van een gebouw.
...”

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 21 augustus 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...
De aanvraag is gelegen langsheen een gewestweg, Kerkstraat, en is bebouwd met een halfopen ééngezinswoning. De woning is gelegen in een overgangszone tussen gesloten/halfopen bebouwing en ruimere percelen met open bebouwing.
De aanvraag heeft betrekking op het regulariseren van een reclamepaneel tegen een wachtgevel. Het reclamepaneel is 4,70m breed en 3,10m hoog. Het reclamepaneel is ongeveer 3,80m boven het maaiveld

bevestigd, en bevindt zich deels op de wachtgevel ter hoogte van het dak. Het reclamepaneel hangt op ongeveer 1,30m van de voorgevel en op ongeveer 50cm van het dakvlak.

Gezien de aanvraag gelegen is aan een gewestweg, is het advies van de wegbeheerder, het Agentschap Wegen en Verkeer, vereist. Deze adviesinstantie heeft op 18 juni 2015 een

ongunstig advies verleend. Het is volgens het KB van 14/12/1959 betreffende het aanplakken en reclame maken verboden om reclame aan te brengen op wachtgevels langs beschermde toeristische verkeerswegen. De aanvraag heeft een negatieve invloed op de goede ruimtelijke ordening en kan, gelet op bovenstaande motivering, niet als stedenbouwkundig verantwoord worden beschouwd.

...

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 18 september 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 november 2015 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“...

2.3 De juridische aspecten

A. Toetsing aan de voorschriften van het gewestplan

De aanvraag is niet in strijd met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven (zie rubriek 1.1).

B. Toetsing aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

In dit koninklijk besluit (KB) wordt een onderscheid gemaakt tussen volgende twee soorten wegen:

- 1) de toeristische verkeerswegen;*
- 2) de beschermde niet-toeristische verkeerswegen*

Paragraaf 1 (artikelen 1, 2, 3 en 3bis) van het KB van 14 december 1959 heeft betrekking op de ‘toeristische wegen’, terwijl paragraaf 2 (artikelen 4 en 5) betrekking heeft op de ‘beschermde niet-toeristische verkeerswegen’.

Paragraaf 3 (artikelen 6 t.e.m. 12) bevat gemeenschappelijke bepalingen.

De bouwplaats bevindt zich langs de gewestweg N407.

Voorheen was dit een provinciale weg, met aanvankelijk het nummer 62.

In het Koninklijk Besluit van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, werd de weg nr. 62, vak Wetteren-Lokeren, gekwalificeerd als ‘toeristische verkeersweg’, en dit vanaf de Scheldebrug te Wetteren tot de overweg in de spoorlijn Lokeren-Dendermonde, te Lokeren. Artikel 1 van bovenvermeld KB van 14 december 1959 bepaalt dat het verboden is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Onderhavig reclamepaneel is gelegen langs (en gericht naar) een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, en is derhalve strijdig met de bepalingen van bovenvermeld KB van 14 december 1959.

De voorschriften van een goedgekeurd koninklijk besluit hebben bindende en verordenende kracht, zodat hierop geen afwijking kan toegestaan worden.

In het beroepschrift wordt gesteld dat het reclamepaneel niet strijdig zou zijn met bovenvermeld KB van 14 december 1959 om reden dat “het reclame-paneel is opgebouwd aan de zijgevel van de woning en niet buiten het dakgewelf uitkomt”.

Deze foutieve bewering spruit wellicht voort uit een verwarring tussen ‘toeristische verkeerswegen’ en ‘beschermde niet-toeristische verkeerswegen’.

In artikel 5 van het KB van 14 december 1959 is voorzien dat publiciteits-panelen mogen aangebracht worden tegen de zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoversteek of dekplaat hebben, en niet, zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn

opgetrokken, of bepleisterd zijn, of geverfd, en mits nog te voldoen aan een 7-tal voorwaarden (max. één paneel per zijgevel, max. 20 m² groot, ...).

Artikel 5 is echter, zoals hoger vermeld, enkel van toepassing op 'beschermde niet-toeristische verkeerswegen', en niet op 'toeristische verkeerswegen'.

C. Bindend advies van de wegbeheerder

De bouwplaats bevindt zich langsheen een gewestweg, het betrokken reclamepaneel hangt zelfs deels over de weg (zie rubriek 1.5).

De wegbeheerder, met name het agentschap Wegen en Verkeer, district Sint-Niklaas, bracht op 18 juni 2015 een ongunstig advies uit (zie rubriek 1.3).

Artikel 4.3.3. VCRO bepaalt dat, indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, de vergunning ofwel moet worden geweigerd, ofwel in de aan de vergunning verbonden voorwaarde(n) waarborgen moeten worden opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Hierbij wordt onder 'direct werkende normen' het volgende verstaan: supra-nationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de aanvraag in strijd is met de bepalingen van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (zie ook hierboven 'Toetsing aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken'.

De aanvraag is dus strijdig met de direct werkende normen van dit koninklijk besluit, zodat m.a.w. ook het advies van het agentschap Wegen en Verkeer bindend is.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op bovenvermelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmeringen voor het verlenen van ene stedenbouwkundige vergunning zijn verdere opportuniteitsoverwegingen niet meer relevant.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is

...

Na de hoorzitting van 17 november 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 3 december 2015 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

2. Motivering

2.1 De watertoets

Het perceel is niet gelegen in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied. Het ontwerp wijzigt noch de bebouwde, noch de onbebouwde oppervlakte, zodat er geen schadelijk effect voor de plaatselijke waterhuishouding te verwachten is en de doelstellingen van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid niet worden geschaad.

2.2 De MER-toets

Artikel 4.3.1. van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid vereist dat bepaalde projecten aan een milieu-effectrapportage worden onderworpen.

Huidige aanvraag omvat geen project dat is opgenomen in de lijsten van bijlage I, II of III van het MER-besluit van 10 december 2004.

De aanvraag dient niet aan een MER-screening te worden onderworpen en wordt geacht door diens locatie, aard en/of omvang geen aanzienlijke milieueffecten te kunnen veroorzaken.

2.3 De juridische aspecten

A. Toetsing aan de voorschriften van het gewestplan

De aanvraag is niet in strijd met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven (zie rubriek 1.1).

B. Toetsing aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

In dit koninklijk besluit (KB) wordt een onderscheid gemaakt tussen volgende twee soorten wegen:

- 1) de toeristische verkeerswegen;*
- 2) de beschermde niet-toeristische verkeerswegen*

Paragraaf 1 (artikelen 1, 2, 3 en 3bis) van het KB van 14 december 1959 heeft betrekking op de 'toeristische wegen', terwijl paragraaf 2 (artikelen 4 en 5) betrekking heeft op de 'beschermde niet-toeristische verkeerswegen'.

Paragraaf 3 (artikelen 6 t.e.m. 12) bevat gemeenschappelijke bepalingen.

De bouwplaats bevindt zich langsheen de gewestweg N407.

Voorheen was dit een provinciale weg, met aanvankelijk het nummer 62.

In het Koninklijk Besluit van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, werd de weg nr. 62, vak Wetteren-Lokeren, gekwalificeerd als 'toeristische verkeersweg', en dit vanaf de Scheldebrug te Wetteren tot de overweg in de spoorlijn Lokeren-Dendermonde, te Lokeren.

Artikel 1 van bovenvermeld KB van 14 december 1959 bepaalt dat het verboden is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Onderhavig reclamepaneel is gelegen langs (en gericht naar) een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, en is derhalve strijdig met de bepalingen van bovenvermeld KB van 14 december 1959.

De voorschriften van een goedgekeurd koninklijk besluit hebben bindende en verordenende kracht, zodat hierop geen afwijking kan toegestaan worden.

In het beroepschrift wordt gesteld dat het reclamepaneel niet strijdig zou zijn met bovenvermeld KB van 14 december 1959 om reden dat "het reclame-paneel is opgebouwd aan de zijgevel van de woning en niet buiten het dakgewelf uitkomt."

Deze foutieve bewering spruit wellicht voort uit een verwarring tussen 'toeristische verkeerswegen' en 'beschermde niet-toeristische verkeerswegen'.

In artikel 5 van het KB van 14 december 1959 is voorzien dat publiciteits-panelen mogen aangebracht worden tegen de zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoversteek of dekplaat hebben, en niet, zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn opgetrokken, of bepleisterd zijn, of geverfd, en mits nog te voldoen aan een 7-tal voorwaarden (max. één paneel per zijgevel, max. 20 m² groot, ...).

Artikel 5 is echter, zoals hoger vermeld, enkel van toepassing op 'beschermde niet-toeristische verkeerswegen', en niet op 'toeristische verkeerswegen'.

Deze oude en niet meer relevante wetgeving is dringend aan herziening toe.

Evenwel volstaat deze bedenking niet om deze wetgeving zonder meer buiten toepassing te laten.

C. Bindend advies van de wegbeheerder

De bouwplaats bevindt zich langsheen een gewestweg, het betrokken reclamepaneel hangt zelfs deels over de weg (zie rubriek 1.5).

De wegbeheerder, met name het agentschap Wegen en Verkeer, district Sint-Niklaas, bracht op 18 juni 2015 een ongunstig advies uit (zie rubriek 1.3).

Artikel 4.3.3. VCRO bepaalt dat, indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, de vergunning ofwel moet worden geweigerd, ofwel in de aan de vergunning verbonden voorwaarde(n) waarborgen moeten worden opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Hierbij wordt onder 'direct werkende normen' het volgende verstaan: supra-nationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de aanvraag in strijd is met de bepalingen van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (zie ook hierboven 'Toetsing aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken'. De aanvraag is dus strijdig met de direct werkende normen van dit koninklijk besluit, zodat m.a.w. ook het advies van het agentschap Wegen en Verkeer bindend is.

Hiervoor werd reeds gesteld dat deze oude en niet meer relevante wetgeving dringend aan herziening toe is; maar dat ondanks deze bedenking deze wetgeving niet zonder meer buiten toepassing kan gelaten worden.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op bovenvermelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmeringen voor het verlenen van ene stedenbouwkundige vergunning zijn verdere opportuniteitsoverwegingen niet meer relevant.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

3. Besluit

Artikel 1: Het beroep ingesteld tegen de beslissing van 21 augustus 2015 van het college van burgemeester en schepenen van Berlare houdende weigering van een stedenbouwkundige vergunning, aangevraagd door Belgian Posters nv, wordt niet ingewilligd.

Stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

1.

Overeenkomstig artikel 21, §1, derde lid DBRC-decreet is de tussenkomende partij een rolrecht verschuldigd. Het rolrecht dat per tussenkomende partij verschuldigd is, bedraagt 100 euro.

Artikel 21, §5 DBRC-decreet bepaalt dat het verschuldigde rolrecht binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening van de brief waarmee het verschuldigde bedrag wordt meegedeeld, gestort wordt. Indien het rolrecht niet tijdig betaald is, wordt het verzoekschrift tot tussenkomst niet-ontvankelijk verklaard.

2.

De tussenkomende partij werd met een aangetekende brief van 29 april 2016 verzocht om het rolrecht te betalen.

De Raad dient, desnoods ambtshalve, na te gaan of het verzoekschrift tot tussenkomst ontvankelijk is. De Raad stelt vast dat de tussenkomende partij het rolrecht tot op heden niet heeft betaald.

Gelet op het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, heeft de tussenkomende partij de mogelijkheid gekregen om nadere toelichting te geven over de niet betaling van het rolrecht op de zitting. De tussenkomende partij verschijnt evenwel schriftelijk.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij beroept zich op de schending van “*artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de formele en materiële motiveringsplicht) en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel – meer bepaald het principe volgens hetwelk elke administratieve beslissing dient te berusten op afdoende juridische en feitelijke overwegingen - en het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 4.3.3. VCRO.*”

Zij licht toe:

“ ...

Algemeen

In principe oefent de Raad voor Vergunningsbetwistingen enkel een legaliteitstoezicht uit.

Toch is er een marginale opportuniteitstoetsing mogelijk gezien de Raad de bestreden beslissing zal toetsen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur m.i.v. het redelijkheids – en zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad kan zelfs , na tot vernietiging te zijn overgegaan, de overheid die de vernietigde beslissing genomen heeft in zekere mate sturen door het opleggen van een bevel. Zo kan de Raad het bestuur bevelen om een nieuwe beslissing te nemen en daartoe een termijn opleggen.

In casu

1.

Inzake heeft de deputatie van Oost-Vlaanderen haar appreciatiebevoegdheid inzake goede ruimtelijke ordening en opportuniteitsbeoordeling niet uitgeoefend en “niet meer relevant” genoemd omdat er volgens haar een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering zou bestaan

om de aanvraag te vergunnen met name de (beweerde) strijdigheid van de aanvraag met het KB. dd. 14.12.1959 (reglementering m.b.t. het aanplakken en reclame maken).

Artikel 1 van het K.B. dd. 14.12.1959 verbiedt in algemene termen het aanplakken “in landschappen , door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen” en “op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn”.

Verzoeker in beroep stelt dat het K.B. dd. 14.12.1959 geen “direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening” uitmaakt zoals vereist door de beoordelingsgrond voorzien in art. 4.3.3 VCRO.

Het K.B. dd. 14.12.1959 regelt immers een materie van ruimtelijke ordening want het wordt door de rechtsleer beschouwd als een bouwverordening (J. DE STAERCKE, *Wegenrecht, Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2007, nr 54, 72; F. WASTIELS, *Handboek wegenrecht*, Brugge, die Keure, 1986, nr 61, 57-58). De bepalingen van voormeld K.B. betreffen dus geen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

De verwijzing naar art. 4.3.3. VCRO gebeurde in casu dus onterecht.

2.

Het is bovendien een onbetwist principe van het ruimtelijke ordeningsrecht dat stedenbouwkundige verordeningen ondergeschikt zijn aan en dus in overeenstemming dienen te zijn met de diverse ruimtelijke plannen, waaronder het gewestplan. Het gevolg is dan ook dat het K.B. van 14 december 1959 sowieso slechts kan worden toegepast in zoverre het besluit overeenstemt met de gewestplannen.

In zake is dit niet het geval.

De woning waartegen het reclamepaneel werd geplaatst, is volgens het gewestplan Dendermonde (K.B. dd. 07.11.1978) gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Indien het paneel zich langs een verkeersweg zou bevinden die effectief een toeristisch karakter heeft en beschermenswaard is, dan zou het Gewestplan alleszins voorzien hebben in een aanvullende aanduiding “gebieden en plaatsen van culturele, historische en / of esthetische waarde” die art. 6.1.2.3 van het K.B. van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen voorziet.

In dergelijke “gebieden en plaatsen van culturele, historische en / of esthetische waarde”, wordt de wijziging van de bestaande toestand onderworpen aan bijzondere voorwaarden, gegrond op de wenselijkheid van het behoud.

Dit is in casu niet gebeurd.

De opstellers van de gewestplannen hebben derhalve in 1978 geoordeeld dat het perceel dat kadastraal omschreven is als Berlare, 3de afdeling sectie D nr 754/h, niet gelegen is in een omgeving of langs een verkeersweg of landschap dat om esthetische of toeristische redenen een bijzondere bescherming verdient.

Niet alleen beantwoordt de opname, bij KB van 08.01.1958, van de Kerkstraat te Berlare (Overmere) onder de lijst van toeristische verkeerswegen aldus niet langer aan de doelstellingen van artikel 200 Wetboek diverse rechten en taksen , de opname van het kwestieuze tracé is niet langer te verzoenen met de bestemming die het gebied achteraf in de gewestplannen heeft verkregen. Eigenlijk heeft de Vlaamse Regering later wel degelijk

de toestand van de Kerkstraat geactualiseerd, zij het niet door een aanpassing van de uitvoeringsbesluiten rechtstreeks genomen onder artikel 200 Wetboek diverse rechten en taken, maar wel via het aannemen van de gewestplannen.

De deputatie Oost-Vlaanderen kon zich dus niet geldig baseren op de opname van de Kerkstraat (gewestweg N 407) als toeristische verkeersweg in 1958 om de vergunning te weigeren, maar diende primauteit te verlenen aan de incidentie van de inkleuring van de plaats van de aanvraag in woongebied met landelijk karakter volgens het latere gewestplan (K.B. dd. 07.11.1978).

De bestreden beslissing schendt de in het middel aangehaalde bepalingen aangezien er geen legaliteitsbelemmering is die het afleveren van een vergunning wettelijk onmogelijk maakt.

De weigering van vergunning is gevicieerd.

3.

Tenslotte is de motivering van het bestreden deputatiebesluit gebrekkig, minstens niet afdoende.

Verzoeker in beroep had in het beroepschrift voor de Deputatie het volgende argument ontwikkeld:

Het ongunstig advies van het AWV wordt volledig tegengesproken door de vaststellingen van de Lokale Politie (PV nr 001476/15 dd. 19.04.2015):

“Op 19.03.2015 om 10u stellen we vast dat aan de gevel van de woning gelegen te Berlare, Kerkstraat 80 een grote publiciteitsinrichting is aangebracht, zie foto vaststelling in bijlage (...) Het agentschap Wegen en Verkeer vermeldt in haar briefwisseling een inbreuk op KB van 14.12.1959 (beschermd toeristische weg). Het KB van 14.12.1959 duidt de gewestweg aan als een toeristische verkeersweg. Hierdoor is het verboden reclame op te hangen aan de voorgevel van het gebouw. Het reclamepaneel is evenwel opgebouwd aan de zijgevel van de woning en komt niet buiten het dakgewelf uit en is hierdoor niet in strijd met het vermelde KB.”

De vaststellingen in een proces-verbaal hebben authentieke bewijskracht, tenzij er een klacht wegens valsheid in geschrifte tegen de betrokken politieagenten zou zijn ingediend, quod non.

Er ligt dan ook geen bewijs voor dat de aanvraag strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

Uw Deputatie dient geen rechtsgevolgen te verbinden aan een onwettig advies.

De Deputatie antwoordt hierop dat deze stelling in het beroepschrift een “foutieve bewering” (van de aanvrager) is en dat door de politie vastgesteld werd dat het reclamepaneel wederrechtelijk is.

Dit is geen correcte beoordeling, minstens werd de argumentatie van verzoeker in beroep onvoldoende onderzocht c.q. gemotiveerd.

Immers heeft verzoeker in beroep zich niet gebaseerd op haar persoonlijke verklaringen, maar de verklaringen en eigen vaststellingen van de verbalisanten aangewend.

De vaststellingen en verklaringen van de verbalisanten in een proces verbaal hebben een bijzondere bewijswaarde en gelden tot bewijs van het tegendeel.

Ten onrechte wordt door de deputatie in het bestreden besluit vermeld dat het wederrechtelijk karakter van het reclamepaneel zou blijken uit de vaststellingen van de politie: de verbalisanten hebben in hun proces-verbaal precies het tegenovergestelde geponeerd, nl. dat het reclamepaneel niét in strijd is met het K.B. dd. 14.12.1959.

Het bewijs van het tegendeel van deze vaststellingen met bijzondere bewijswaarde werd door de deputatie niet geleverd.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“..."

Verzoekster stelt dat de deputatie de regularisatievergunning niet kon weigeren louter op grond van strijdigheid met het KB van 14 december 1959. De deputatie zou volgens verzoekster ook de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening moeten hebben beoordelen. Voorts zou de bestreden beslissing ook niet afdoende zijn gemotiveerd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet uiteenzet op welke wijze zij meent dat de bestreden beslissing een schending vormt van het redelijkheidsbeginsel en/of het rechtszekerheidsbeginsel. In zoverre is het opgeworpen middel dan ook onontvankelijk. Inhoudelijk luidt de beslissing van de deputatie als volgt:

(...)

Uit deze overwegingen blijkt dat het bestreden besluit steunt op twee weigeringsmotieven, met name het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer en de strijdigheid van het aangevraagde met artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken.

Vooreerst betwist de verzoekster niet dat de Kerkstraat te Berlare (Overmere) bij KB van 8 januari 1958 werd opgenomen op de lijst van ‘toeristische verkeerswegen’. Ook lijkt niet te worden betwist dat de Kerkstraat als ‘toeristische verkeersweg’ daardoor onder toepassing valt van artikel 1 van het KB van 14 december 1959.

Wel gaat de verzoekster ervan uit dat deze aanduiding van de Kerkstraat als ‘toeristische verkeersweg’ ‘geactualiseerd’ zou zijn of niet langer gelding zou hebben, louter door de inwerkingtreding van het gewestplan Dendermonde. Volgens de verzoekster zou het KB van 14 december 1959 immers moeten worden beschouwd als een stedenbouwkundige verordening, welke ten allen tijde moet voldoen aan de hogere rechtsnorm, zijnde in casu het gewestplan.

Deze stelling van verzoekster kan niet worden gevolgd. De rechtspraak die ter zake wordt aangehaald is eerder afwijkend. De inkleuring van het gewestplan en de bijhorende bestemmingszones staat volledig los van de opname van de betreffende Kerkstraat op de lijst van ‘toeristische verkeerswegen’ middels het KB van 8 januari 1958. De verzoekster toont niet aan en maakt minstens niet aannemelijk dat de toepassing van het gewestplan ‘Dendermonde’ zou impliceren dat het KB van 8 januari 1958 wordt opgeheven en dat de Kerkstraat haar aanduiding als ‘toeristische verkeersweg’ daardoor niet langer zou behouden.

Evenmin klopt de stelling van de verzoekster dat uit het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer niet zou blijken dat er een strijdigheid van de aanvraag met “direct werkende

normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening” zou bestaan. Verzoekster meent dat de schending van het KB van 14 december 1959 geen betrekking heeft op andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening en dat het advies van AWW dan ook niet bindend is.

In tegenstelling tot wat de verzoekster beweert, heeft uw Raad het KB van 14 december 1959 steeds beschouwd als een direct werkende norm in een ander beleidsveld dan de ruimtelijke ordening, en dus in de zin van artikel 4.3.3 VCRO.

Zo oordeelde uw Raad in de het arrest A/2015/0206 van 31 maart 2015:

“Artikel 4.3.3 VCRO luidt als volgt:

“Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder “direct werkende normen” verstaan: supranationale, wetkrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.”

Uit deze bepaling volgt dat de vaststelling door een vergunningverlenende overheid dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening een draagkrachtig motief is om een vergunning te weigeren.

(zie ook: nr. A/2013/0211 van 7 mei 2013 in de zaak 1112/0539/SA/2/0478)

De deputatie kon dan ook terecht verwijzen naar de toepassing van artikel 4.3.3 VCRO om de regularisatievergunning te weigeren. De motiveringsplicht werd afdoende vervuld.

Bovendien toont verzoekster niet aan dat de motivering van de deputatie foutief of niet-afdoende is met betrekking tot wat de verzoekster in haar beroepschrift heeft aangehaald omtrent de politieke vaststellingen.

De deputatie ontkent met haar beoordeling geenszins de feitelijke vaststellingen die in het proces-verbaal werden opgenomen, maar motiveert wel waarom de juridische conclusie die in het proces-verbaal (en in navolging daarvan, in het beroepschrift) wordt vermeld, niet kan worden gevolgd:

“In het beroepschrift wordt gesteld dat het reclamepaneel niet strijdig zou zijn met bovenvermeld KB van 14 december 1959 om reden dat “het reclame-paneel is opgebouwd aan de zijgevel van de woning en niet buiten het dakgewelf uitkomt.”

Deze foutieve bewering spruit wellicht voort uit een verwarring tussen ‘toeristische verkeerswegen’ en ‘beschermde niet-toeristische verkeerswegen’.

In artikel 5 van het KB van 14 december 1959 is voorzien dat publiciteits-panelen mogen aangebracht worden tegen de zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoversteek of dekplaat hebben, en niet, zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn opgetrokken, of bepleisterd zijn, of gevelfd, en mits nog te voldoen aan een 7-tal voorwaarden (max. één paneel per zijgevel, max. 20 m² groot, ...).

Artikel 5 is echter, zoals hoger vermeld, enkel van toepassing op ‘beschermde niet-toeristische verkeerswegen’, en niet op ‘toeristische verkeerswegen’.

(eigen onderlijning)

Hoewel de feitelijke vaststellingen in een proces-verbaal gelden tot bewijs van het tegendeel, geldt dit niet voor de erin gedane juridische conclusies. De deputatie diende dan ook geen tegenbewijs voor de ‘juistheid’ van deze juridische stelling te leveren.

Nu de deputatie vaststelde dat de aanvraag juridisch in strijd is met het KB van 14 december 1959, kon zij met deze motivering volstaan en diende zij geen beoordeling van de goede ruimtelijke ordening meer uit te voeren. In de bestreden beslissing werd door de deputatie eerst gewezen op het bindend advies van het Agentschap Wegen en Verkeer en

vervolgens werd de aanvraag getoetst aan het koninklijk besluit van 14 december 1959. De deputatie heeft grondig gemotiveerd dat er een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering voor het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning. Deze motivering is afdoende om de beslissing te ondersteunen. Dit werd ook door uw Raad reeds bevestigd. (RvVb, arrest A/2015/0206 van 31 maart 2015)

Het enig middel is deels onontvankelijk, minstens ongegrond.

...

3.

De verzoekende partij voegt toe:

“ ...

1. Voorafgaandelijk

Ten onrechte stelt de tussenkomende partij onder hoofding "III. Relevante feitelijke en juridische voorgaanden", dat voor de verderzetting door verzoekende partij van de uitbating van de reclamadrager (ingevolge opslorping van nv Agence Duchêne) een nieuwe stedenbouwkundige vergunning vereist was. Bovendien beweert, doch bewijst tussenkomende partij niet, dat er door verzoekende partij overgegaan werd tot het optrekken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van de publiciteitsconstructie.

Het aanwezige reclamepaneel is nog steeds het publiciteitsmiddel zoals geplaatst door Agence Duchêne in 2008.

De aanpassing van publicitaire boodschap door aanplakking (bij affichepanelen) of verandering van de vaste schildering (bij long conservation panelen) is geen vergunningsplichtig werk.

Het aanplakken van reclame affiches op zich is geen handeling die krachtens artt. 4.2.1 en 4.2.15 VCRO onderworpen is aan een voorafgaande vergunning.

Er is bijgevolg geen inbreuk op de strafbepalingen voorzien in de VCRO zelfs indien het aanbrengen van reclameboodschappen (door aanplakking, vinyl of permanente schildering in email) gebeurde op een niet vergund reclamepaneel. (Hof van beroep Gent, 9de kamer, 13.05.2016 inzake nv Think Media Outdoor / het Vlaams Gewest)

2. Betreffende het tweede onderdeel van het middel van Belgian Posters (verzoek tot vernietiging, 111.2)

Verwerende partij stelt volkomen ten onrechte dat het opgeworpen middel onontvankelijk zou zijn in zoverre een schending wordt ingeroepen van het redelijkheidsbeginsel en / of het rechtszekerheidsbeginsel

Uit de uiteenzetting gegeven onder "III.2" in het verzoek tot vernietiging blijkt immers waarom dit beginsel is geschonden :

De opname bij KB van 08.01.1958 van de Kerkstraat te Berlare (Overmere) onder de lijst van toeristische verkeerswegen beantwoordt niet langer aan de doelstellingen van art. 200 Wetboek diverse rechten en taksen

De opname van kwestieus tracé is niet langer te verzoenen met de bestemming die het gebied achteraf in de gewestplannen heeft verkregen.

Verzoekende partij geeft hierbij verder toelichting.

Artikel 200 wetboek diverse rechten en taksen geeft expliciet de doelstelling weer waaraan de uitvoeringsbesluiten die op voornoemd artikel teruggaan, dienen te beantwoorden:

"Teneinde de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren (...)"

De doelstelling van het K.B. van 14.12.1959 bestaat er zodoende in het uitzicht van een aantal door de Koning aangeduide landschappen en toeristische wegen te beschermen. De norm stamt dus duidelijk af van het beleidsdomein van de ruimtelijke ordening en niet van de verkeersveiligheid zoals de tussenkomende partij voorhoudt.

Anno 2016 moet worden vastgesteld dat de lijst van wegen die de Koning heeft aangeduid, hopeloos achterhaald is. Uiterekend de wegen die moesten beschermd worden door het K.B. van 14.12.1959 (zie ondermeer de KB's van 05.12.1957 en 08.01.1958) werden veelal toch volgebouwd met, onder andere, reclameborden.

Het gevolg is dat een bescherming van een meerderheid van de onder het K.B. van 14.12.1959 vallende landschappen en wegen, niet langer beantwoordt aan de doelstelling geëxpliciteerd in art. 200 WDRT.

Het heeft uiteraard enkel zin om een uitzicht te beschermen wanneer het uitzicht as such, beschermenswaardig was en nog steeds is.

Het merendeel van de zogenaamde beschermingswaardige wegen werd niet door de gewestplannen gekwalificeerd met een aanvullende aanduiding van "gebieden en plaatsen van culturele, historische en / of esthetische waarde" die art. 6.1.2.3 van het K.B. van 28.12.1972 "betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp gewestplannen en gewestplannen" voorziet.

In "gebieden en plaatsen van culturele, historische en / of esthetische waarde" wordt de wijziging van de bestaande toestand onderworpen aan bijzondere voorwaarden, gegrond op de wenselijkheid van het behoud.

De opstellers van de gewestplannen hebben in voorliggend geval niet geoordeeld dat het perceel gelegen is in een omgeving of landschap dat om esthetische redenen een bijzondere bescherming verdient. Om deze reden is de opname in de lijst van het K.B. van 1959 ten stelligste achterhaald.

Het gevolg is dan ook dat er wat de Kerkstraat te Berlare (Overmere) betreft, bezwaarlijk kan worden verdedigd dat er een beschermenswaardig uitzicht voorhanden is, en dat door het beleid dat door de overheden zelf gevoerd is.

In de decennia nadat de "weg nr 62 vak Wetteren — Lokeren" werd opgenomen als toeristische weg, hebben de bevoegde overheden immers toegelaten dat deze strook werd volgebouwd onder andere met reclameconstructies.

Een regelgeving die beschermenswaardige uitzichten wil beschermen, toepassen op uitzichten die niet beschermingswaardig zijn of niet langer beschermingswaardig zijn, is kennelijk onredelijk.

Het is duidelijk dat de regering nagelaten heeft om de lijst van beschermde wegen en landschappen te actualiseren. Een bescherming van de Kerkstraat in Berlare beantwoordt niet langer aan de doelstelling geëxpliciteerd in artikel 200 WDRT.

De lijst van wegen opgenomen in het K.B. van 08.01.1958 is achterhaald en een opname van de Kerkstraat te Berlare in voornoemd besluit schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel.

Ook nadat een regeling in de rechtsorde is ingevoerd, is de redelijkheidsplicht van de regelgever niet afgelopen. Een zorgvuldige en redelijke wetgever blijft een oogje houden op zijn wetgeving, zodat hij kan ingrijpen wanneer aanpassingen dienen te gebeuren wegens nieuwe evoluties of omdat een wettelijke regeling gebreken blijkt te vertonen. Een zorgvuldige evaluatie ex post kan dan ook de redelijkheid aantonen van een wet of een besluit en meerbepaald van het wijzigen of niet wijzigen ervan.

De gelijkheid kan nopen tot een wijziging van de wetgeving wegens gewijzigde omstandigheden (zie P. POPELIER, De wet juridisch bekeken, Brugge, die Keure, 2004, 62, nr 136).

De wetgever heeft verzuimd over de jaren na te gaan of de "weg nr 62 vak Wetteren — Lokeren, vanaf de Scheldebrug te Wetteren tot de overweg in de spoorlijn Lokeren — Dendermonde te Lokeren" op elk deel van het tracé zijn toeristische karakter na 1958 heeft behouden.

De laatste actualisatie van de lijst van de toeristische wegen is terug te vinden in de Lex Belgica van 31 maart 1967, dit is vijftig jaar geleden !

De lijst is door zijn achterhaald karakter dan ook foutief geworden en wordt ook foutief in stand gehouden. Een dergelijke lijst kan niet wettig worden ingeroepen. Tevens is de lijst om dezelfde redenen in strijd met het rechtzekerheidsbeginsel en wettigheidsbeginsel, omdat hij door zijn verouderd karakter geen voldoende graad van voorspelbaarheid meer heeft.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad doet overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van: 1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning. De verzoekende partij verzoekt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen *“onder voorbehoud van de juridische noodzaak om een stedenbouwkundige vergunning te bekomen.”* In zoverre zulks als een apart middel dient begrepen te worden, is het middel onvoldoende ontwikkeld. De verzoekende partij laat na aan te geven op welke rechtsgrond zij zich beroept tot staving van haar stelling.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en de ingeroepen middelen. Een voldoende ontwikkeling van een middel veronderstelt een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, en van de wijze waarop die regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden worden. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren, strekt ertoe om het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere bij het geding betrokken partijen te waarborgen.

Het is niet aan de Raad om ambtshalve uit te zoeken welke wetten of besluiten worden bedoeld, en of die van toepassing zijn. Zulks behoort tot de initiële stelplicht van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij stelt dat het voorwerp van de aanvraag niet de plaatsing van een nieuw reclamepaneel betreft, maar wel het behoud van een in 2008 geplaatst reclamepaneel, stelt de Raad vast dat het reclamepaneel nooit het voorwerp is geweest van een stedenbouwkundige vergunning.

Het middel dat ertoe strekt de Raad te verzoeken de juridische noodzaak van de vergunningsplicht te onderzoeken, is onontvankelijk.

2.

Artikel 4.3.3 VCRO luidt als volgt:

“...

Indien uit de verplichting in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder “direct werkende normen” verstaan: supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf

volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

...

Uit deze bepaling volgt dat de vaststelling door een vergunningverlenende overheid dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, een draagkrachtig motief is om een vergunning te weigeren.

Artikel 1 van het voormeld KB van 14 december 1959 luidt als volgt:

“ ...

Het is verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken:

- 1. in landschappen, door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen;*
- 2. op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.*

Aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in zijstraten van een toeristische verkeersweg, vallen niet onder toepassing van deze paragraaf, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden die aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen :

- 1. op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel;*
- 2. op kunstwerken;*
- 3. op plaatsen waar zij van af de toeristische verkeersweg, over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.*

...”

De vaststelling door de verwerende partij dat het aangevraagde strijdig is met artikel 1 van het KB van 14 december 1959, volstaat derhalve om de gevraagde vergunning voor het plaatsen van een reclamepaneel (16 m²) aan de zijgevel van een woning te weigeren. De stelling van de verzoekende partij dat het KB van 14 december 1959 een loutere materie van ruimtelijke ordening uitmaakt, zodat artikel 4.3.3 VCRO niet kan toegepast worden, omdat het KB van 14 december 1959 geen ander beleidsveld dan de ruimtelijke ordening beslaat, wordt niet bijgetreden.

De aangehaalde bepaling heeft betrekking op “aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen”. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij het aangevraagde strijdig acht met de aangehaalde bepaling omdat er een verbod geldt om een publiciteitspaneel te plaatsen op de zijgevel van een woning gelegen aan een toeristische verkeersweg. De verwerende partij stelt vast dat het reclamepaneel geplaatst wordt op de zijgevel van een woning gelegen aan een toeristische verkeersweg.

De ligging in woongebied met landelijk karakter sluit niet uit dat de weg als een toeristische verkeersweg kan beschouwd worden. De woongebieden met landelijk karakter zijn volgens het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit) bestemd voor wonen (en landbouwbedrijven), maar zijn niet incompatibel met toeristische voorzieningen. De loutere omstandigheid dat het gebied geen aanvullende aanduiding “gebieden en plaatsen van culturele, historische en/of esthetische waarde” heeft verkregen conform artikel 6.1.2.3 van het inrichtingsbesluit doet geen afbreuk aan het toeristisch karakter van de weg. De verzoekende partij komt terzake niet verder dan loutere opportunitetskritiek.

De verwerende partij oordeelt noch onjuist, noch kennelijk onredelijk door te motiveren dat de aanvraag dient geweigerd te worden omwille van een legaliteitsbelemmering wegens strijdigheid met direct werkende normen uit een ander beleidsdomein dan de ruimtelijke ordening.

3.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij naar een proces-verbaal nr. 001476/15 van 19 april 2015, meer bepaald volgende overweging:

“ ...

Op 19.03.2015 om 10u stellen we vast dat aan de gevel van de woning gelegen te Berlare, Kerkstraat 80 een grote publiciteitsinrichting is aangebracht, zie foto vaststelling in bijlage (...) Het agentschap Wegen en Verkeer vermeldt in haar briefwisseling een inbreuk op KB van 14.12.1959 (beschermd toeristische weg). Het KB van 14.12.1959 duidt de gewestweg aan als een toeristische verkeersweg. Hierdoor is het verboden reclame op te hangen aan de voorgevel van het gebouw. Het reclamepaneel is evenwel opgebouwd aan de zijgevel van de woning en komt niet buiten het dakgewelf uit en is hierdoor niet in strijd met het vermelde KB.

...”

Ten onrechte stelt de verzoekende partij dat de bewering van de politiediensten dat het reclamepaneel niet in strijd is met het KB van 14 december 1959 bijzondere bewijswaarde heeft en dus geldt tot het bewijs van het tegendeel. Deze beoordeling betreft evenwel geen materiële vaststelling waaraan bijzondere bewijswaarde wordt toegekend, maar een juridische gevolgtrekking (die de verbalisant uit zijn vaststellingen meent te kunnen afleiden). De wettelijke bewijswaarde is enkel gehecht aan de materiële, zintuiglijke vaststellingen die de verbalisant zelf heeft gedaan binnen de perken van zijn opdracht.

Bovendien wordt deze beoordeling op afdoende wijze weerlegd in de bestreden beslissing:

“ ...

In het beroepsschrift wordt gesteld dat het reclamepaneel niet strijdig zou zijn met bovenvermeld KB van 14 december 1959 om reden dat “het reclamepaneel is opgebouwd aan de zijgevel van de woning en niet buiten het dakgewelf uitkomt.”

Deze foutieve bewering spruit wellicht voort uit een verwarring tussen ‘toeristische verkeerswegen’ en ‘beschermd niet-toeristische verkeerswegen’.

In artikel 5 van het KB van 14 december 1959 is voorzien dat publiciteitspanelen mogen aangebracht worden tegen de zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoversteek of dekplaat hebben, en niet, zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn opgetrokken, of bepleisterd zijn, of geverfd, en mits nog te voldoen aan een 7-tal voorwaarden (max. één paneel per zijgevel, max. 20 m² groot, ...).

Artikel 5 is echter, zoals hoger vermeld, enkel van toepassing op ‘beschermd niet-toeristische verkeerswegen’, en niet op ‘toeristische verkeerswegen’.

...”

Dit wordt ook op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de leidend ambtenaar van het Agentschap WEGEN EN VERKEER is onontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 6 maart 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Yannick DEGREEF

Filip VAN ACKER